

# KOUPÁNÍ PO INDICKU

**Dobrovolnice *Martina Švehláková* vypráví o jedné z nejlepších akcí, které se během její dobrovolné služby podařily zorganizovat – o jednodenním výletu pro děti do akvaparku. Děti se prý za výlet modlily dva měsíce dopředu...**

„Dobré ráno!“ doléhá ke mně přes dveře hlas učitelky ještě mnohem dříve než obvykle. Je určen našim čtyřiceti svěřencům a můj spánek je tím pádem také definitivně u konce. Nezbyvá než odhrnout moskytiéru a opustit svoje mrňavé útočiště. Ach jo! Miluji Indii, miluji všechny „své“ děti, jen to ranní vstávání bych potřebovala o pár hodin posunout.

Za dveřmi pokoje mě čeká překvapení. Místo klasického přesvědčování, aby děti vstaly, se můžu kochat pohledem na 40 úhledně složených karimatek a děti, které se bez řečí drhnou studenou vodou. Normálně se myjí až večer, ale dneska jedeme na jejich dlouho očekávaný výlet, a tak je samozřejmě nezbytné dát se pořádně do gala.

Už dlouho mi přišlo líto, že se děti v podstatě nehnu ven ze střediska. Samozřejmě je pro ně pobyt zde obrovským zlepšením oproti jejich dřívějšímu životu, kdy ty šťastnější pásly místo školy kozy, aby uživily rodinu. Ty méně šťastné rodinu třeba ani neměly, a během dne se poflakovaly někde po slamu či byly nuceny dít zadarmo v opravně nákladáků. V našem středisku Don Bosco jsou děti spokojené a mají zde vše, co potřebují. Přesto jsem si říkala, že by bylo fajn pro ně udělat ještě něco navíc. S pomocí mé vysílací organizace SADBY, rodiny a kamarádů se podařilo nasbírat celkem dost peněz. Předložila jsem je našim otcům (Salesiánům = kněžím, kteří tomu tady šéfuji) a ti naplánovali celodenní výlet do jednoho významného parku a akvaparku. Trochu jsem váhala, zda je výlet vážně dobrý nápad. Na místní poměry vyšel pronajatý autobus poměrně draho. Možná bychom měli radši nechat opravit filtr na pitnou vodu, který už několik týdnů nefunguje. Ale dětem je voda, kterou pijí úplně ukradená a takhle budou mít zážitek na celý život.

V 8:00 přesně podle plánu už děti čekají vzorně seřazené u dveří. Kluci ještě rychle nabírají na cestu plnou nádrž vody. Asi se u toho pošťuchují, neboť za chvíli už mají nádrž rozbitou. Klasika!

„*Martinaunty lepící pásku!*“. „*Martinaunty*“ neboli „tetička Martina“ jsem já, roční dobrovolnice a podle dětí nejspíš kouzelnice, která svou lepící páskou spraví úplně cokoliv. Snažím se vysvětlit, že takovou díru nezalepím, ale nevěří mi. Nakonec tedy vyplácám na nádobu skoro celou pásku. Voda vytéká vesele dál, ale aspoň mohou i děti konečně konstatovat, že to skutečně nejde. Beru všechny láhve, co najdu a doufám, že bude cestou možnost je doplňovat.

V 9:00 přijíždí minibus, tedy jen s hodinovým zpožděním, a v 10:00 můžeme konečně vyrazit.

Indický školní výlet není nic až tak extrémně zvláštního, oproti českým výletům jsem však vyzorovala pár odlišností:

1. V autobuse děti nikdo nenapomíná, ať sedí pěkně na místech. Minibus je pro náš počet opravdu příliš „mini“, takže děti sedí po šesti a těm, co se nevešly na místa, pouští bratr na plné pecky indickou hudbu a trsá s nimi celou cestu v uličce. Vzhledem k místním silnicím a způsobu dopravy vážně obdivuji, že se vůbec udrží na nohách.
2. Místo řízků jsme si sebou dovezli kýbl rýže.
3. Ačkoliv většina z dětí nemá s vodou absolutně žádné zkušenosti, na koupališti na ně nikdo nijak moc nedohlíží. U nás v Česku by se patrně vytvořily skupinky a děti by byly pod permanentním dozorem vyděšených učitelek, ale Indové jsou prostě těžce v pohodě.

4. Musela jsem potlačit touhu říkat dětem, ať po sobě posbírají papírky. Tady se prostě odpadky řeší odhozením do přírody. Něco jako odpadkové koše tu vážně nevedou.

5. Při odchodu se nesbírají zapomenuté batůžky, nýbrž pantofle. Pantofle tu vlastní pouze některé děti, ale nosí je jen při zvláštních příležitostech, takže je v jednom kuse někde zapomínají.

Cestou zpět září všechny děti nadšením. Jedna holčička ostatním popisuje svůj nezapomenutelný zážitek s místními záchody: „Vůbec jsem nevěděla kam... Namísto díry divná nádoba a absolutně žádný kýbl s vodou!“, popisuje své první zkušenosti s klasickým splachovacím záchodem evropského typu. Taky ostatní děti mají spoustu zážitků a pořád dokola opakují, jak jsou obrovsky šťastné a jak mně a všem, kteří přispěli, strašně strašně strašně moc děkují. Jejich nadšení a vděk je neuvěřitelný. Jsem z toho pěkně naměkko a skoro se stydím, že toho pro ně nedělám mnohem víc. Že nerozprodám, vše, co mám, že neobepíšu celý svět s tím, jaké tu mají úžasné děti, že je nemůžu brát na výlet každý den, že jim nemohu zajistit ani setinu svého dokonalého dětství, kterého by mě tehdy nikdy nenapadlo si více vážit.

Moje pohnutí trochu uvažá, když se děti po příjezdu pokusím nahnat do umývárny. Rezolutně si lehnou na podlahu prý příliš vyčerpaní se pohnout. Učitelka mě taky nepodpoří s tím, že už se přece jednou umyly ráno. To, že voda v koupališti tekla přímo ze špinavé řeky, nikoho taky moc nevzrušuje. Uvědomím si, že většina lidí venku vlastně chodí k této řece prát a pak se v ní myje, jakožto v posvátné řece. Takže si odpustím další poznámky a jako jediný cvok беру kýbl s vodou a jdu umýt aspoň sebe.

Zbývá večerní modlitba. Učitelka dětem připomíná, aby se pomodlily také za všechny, kteří výlet umožnili. Vidím, že to dělají s opravdovým zapálením. Poté se uloží na svoje karimatky a já je ještě jako vždy obcházím a přeji dobrou noc. Už v polospánku na mě ještě zamumlají „*Martinaunty, výlet supr!*“ Pak už se taky odeběrám ke spánku s pocitem, že i já jsem dnes prožila svůj nejkrásnější školní výlet v životě.

